

Wasiucionek Miłota II/1830/3
11-500 Giszewo, ul.
Warszawska nr 5
tel. 3755

Moje wspomnienia repa-
tracji w Wilna do PRL.

© ARCHIWUM WSCHODNIE

Urodziłem się w rodzinie ziemianisko-
mieszkańskiej w olu. 1 lipca 1920 r. na obczyźnie.
Miastem rodzinnym naszej rodziny,
było Wilno, w którym w. g. głęboko tkwią korzenie
moich przodków wyznania rzymsko-kat. narodowości
polskiej. Rodzina moja przybyła z Łódzkiej Rosyji-
skiej, zaraz po uzyskaniu niepodległości państwa
polskiego w sierpniu 1920 r. i zamieszkała w Wilnie
przy ul. Ponoświeckiej nr. 19.

Całe moje późniejsze życie młodzieńcze, trwałe
związane było z tym miastem i jego ulicą, aż
do chwili hamskiej repatriacji do PRL w 1945 r.
Zrodłem utrzymania mojej rodziny była woj-
skowa pensja inwalidki II gr. mojego ojca, i
jego ologyczna działalność handlowa.

W ustanowionym czasie ukonczyłem szkołę
powszechną nr. 5 przy ul. Piłsudskiego (obok Ostrej
Bramy) i następnie męskie gim. ogólnokształcące
im. „Sygmunta Augusta” w Wilnie, uzyskawszy
znaczenie maturale w 1939 r.

Dalszym etapem mojej nauki, miało być
wojskowa szkoła pilotażu, do której wiosną
1939 r. było już w przygotowaniu dokumenty. Te
wojskowe z niemieckimi przekreślone te starania.

(2)

W roku 1939, po zelanii matury, obowiązkowo musia-
łem znaleźć poligon przy sposobieniu nożkowskiego
i Granickiego pod kierownictwem K/Grodzka. Gdy
już miało się o bliższej się nożkowskiej,
i w tym okresie przebiegało moje szkolenie w
Rochowie, szkoła w. Konsekwentnie pomaga-
ła swoim bliższym i psychologicznie głębszymi
oła rochiów, rochiu i bliższych, wrażeń patriot-
tyzm o swojej ojczyźnie, niegłoszą mogła
Kartosi i w przyszłości zasieparitem, swoim
obiecującym niekiedy oświeceniom i powym. rochiu
Rochowa moja surowo przestrzegano tych zasad,
nawet w najgorszych i cięższych sytuacjach pod-
czas okupacji, i prawiłem się wazym wrogo
niekiedy, rosjan, litwinów i hitler.
Mieście hitlerofobizm na skrzyżowaniu nazym
olbrzym i nożkowskich rochiu, i zamyka-
niskich w zachodzie, stanowią to i głośno miesta-
nnych rozgłosa Rosji carskiej a potem komunistycznej
hitler szczytło się ogromny i losie, a mechów
o architekturze zabytkowej oraz piękności
jedno rozgłoszenia, które urzekają mięzwojnowicami
i przyszły ogromnej masy turystów.
Zaboga carskiej a potem technicznej, gobili uspo-
nie z litwinami wszystko, aby zatrzymać polskie
oblicze tego miasta, zamieszkałe daniem i spra-
matofatą maquiackie, sztytynie, rozgłosy,

③

Klasztory i inne obiekty, w Nizżenia, Roszary, lub magazyny składowe różnych przedmiotów. Po I wojnie światowej, przemył magistrat i władze państwowe b. sprawnie i szybko usunęły wszystkie zamieszkania i zniszczenia pozostałe przez zaborec, eo po II wojnie światowej nie udało się powymiarować tego miasta - litwinom.

Dowodem tego, była olotyczna zamieszkania i rozsypanie się starożytna Wilna, alaleko idęca ehiatataozę w rozmyślnym niszczeniu Kościołów rzym.-Kat. i ^{organizacyjn} proces niszczenia polskich ementarzy na Roszie i Bernarelyński. Wiele gmachów jakby euodem oparto się zniszczeniu i o nastaeji zachowuje swoje dawne oblicze i tak zachował się nie naruszony uniwersytet Wileński, ongiś źródło i ognisko myśli polskiej oraz oświaty dla wschoodniej europy. Wówczas oligki obozon i pierwszorzędnych sił naukowych, uniwersytet ten zajął potężny blaskiem oświaty, tworze ognisko ducha narodowego i patriotyzmu.

Po I wojnie światowej rocznie ludność polska tego miasta, była zchiesiżtkowana przez zaborec carskiego, który pod byle pretekstem zsyłał nasze rocznie na Syberię lub wygnanie w głąb Rosji, osiedlając w to miejsce - rusinów, białorusinów, staronierów i żydów, eo później zostało ponownie na oluzo niższsz skale,

(4)
przez Rosjan Komunistów i chcieli litwinów.
Sprawy litewskiej wówczas nie odlewało, gdyż
i litwinów w Litwie było niewiele.

Spór o polskosc tych ziem i tego miasta, był
i jest polsycy przez Rosjan a jest tak samo
jażony jak jażone były pretensje olzickich
szmerów indjan w stosunku do Ameryki
i Kanady i nowej ich kultury zbudowanej
od podstaw tego tych państw.

Nie litwini i nie białorusini budowali w Litwie,
powstanie swoje zawdzięcza pracy naszych
przodków polaków, ich ducha i narodziło się,
jego olowoty tkwiąc o olzickich Kanieniach
i na elementarzach, tak gozlinie niezamie
i nymazowane z pomogę lachkiej.

W rozgłos 36 wspaniałych Rosjotów w Litwie
naela zachowato swoje funkcje b. nieznamie
ich ilosc, a w tej liczbie zespol Rosjotow sw.
Teresy z Kapliczki, Borki, Ostrobrawki,
Kapliczka ta zansze stauonita relikta ella
polakow, ktorzy niezali z nig wiele dobrych
i z tych dosniaczeniu olzickich, zansza
muie stauonita ona szeregolne mijse e,
golzi tam bytem chrzewouy i byla to moja
macierzysta parafia.

Kazdy kto choc raz odgolat piekno Ros-
jotow sw. sw. Anny, Piotra i Pawla, sw. Jana,
Kazimierza i inno, byl odarowany ich